

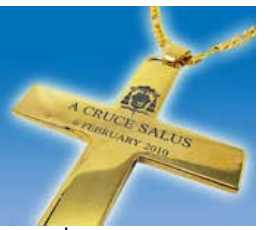
วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 10 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก ความตายเป็นสัจธรรมประการหนึ่งที่ไม่มียั้งมีชีวิตใดๆ บนโลกนี้สามารถหลีกเลี่ยงได้เราทุกคนต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริงนี้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง อาจจะช้าหรือเร็วต่างกันเท่านั้นเอง แต่ในฐานะผู้มีความเชื่อเรารู้และมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็น **“เจ้าแห่งชีวิต”** โดยทางการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพพระองค์ได้ทรงทำลายความตายและทรงปฏิรูปชีวิตของเราที่สูญเสียชีวิตไปเพราะบาปให้กลับฟื้นคืนมาใหม่

ความแตกต่างของเรื่องเล่าเกี่ยวกับการปลุกคนตายให้กลับคืนชีพที่เราเพิ่งได้ฟังในบทอ่านที่หนึ่งและในพระวรสารวันนี้ช่วยเราให้เข้าใจเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ในบทอ่านที่หนึ่งผู้เขียนหนังสือพงศกษัตริย์ ฉบับที่ 1 เล่าให้เราฟังว่าเอลียาห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาประกาศกผู้ยิ่งใหญ่ของชาวอิสราเอลในอดีต ได้ปลุกบุตรชายของหญิงม่ายที่เมืองศาราเฟทให้กลับคืนชีพ ไม่นานนักก่อนหน้านี้หญิงม่ายคนนี้ได้ทำขนมปังจากแป้งและน้ำมันมะกอกที่เหลืออยู่เพียงนิดหน่อยให้เป็นอาหารประทังความหิวสำหรับท่านอย่างไรก็ตาม เอลียาห์ไม่ได้ทำกิจการน่าอัศจรรย์ดังกล่าวในนามหรือด้วยอำนาจของตนเอง แต่ท่านได้อธิษฐานภาวนาขอพระเจ้าให้ทรงกระทำเพื่อท่าน **“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้เด็กมีลมหายใจอีกครั้งหนึ่งเถิด”** (1พกษ17:21) พระเจ้าทรงฟังเสียงอ้อนวอนของท่านและทรงทำให้เด็กกลับมีชีวิตอีกครั้งหนึ่งแต่ในกรณีของพระเยซูเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงประทับยืนอยู่ต่อหน้าร่างไร้วิญญาณของบุตรชายของหญิงม่ายที่เมืองนาอินและตรัสด้วยอำนาจว่า **“หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”** (ลก 7:14) เด็กหนุ่มคนนั้นลุกขึ้นนั่งทันทีและเริ่มพูด การกระทำของพระเยซูเจ้าแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิต

ยิ่งกว่านั้น ถ้าเราพิจารณาดูรายละเอียดของเรื่องเล่าดีๆ เราจะพบว่าเจ้าแห่งชีวิตองค์นี้ไม่เพียงเปี่ยมด้วยอำนาจในคำพูดและการกระทำเท่านั้น แต่ยังทรงรู้สึกไวต่อความต้องการของคนอื่นและเปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจและเมตตาสงสารอีกด้วย เมื่อพระเยซูเจ้า **“ทรงเห็นคนหามศพออกมา”** (ลก 7:12) จากเมืองนาอิน พระองค์ทรงตระหนักและเข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นทันที หญิงม่ายคนหนึ่งกำลังจะไปฝังศพบุตรชายเพียงคนเดียวของนาง พระองค์ทรงเข้าใจดีว่าเวลาที่แสนจะยากลำบากสำหรับหญิงม่ายคนนี้ไม่ได้อยู่ที่ช่วงเวลากการฝังศพบุตรชายของนาง แต่ช่วงเวลาแห่งความยากลำบากที่แท้จริงจะตามมาทีหลังเมื่อนางต้องกลับไปยังบ้านที่ว่างเปล่าเพียงลำพัง ไม่มีใครอยู่กับนางอีกต่อไปความทุกข์

ของนางจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อนางมองไปยังอนาคตที่มีดমন บางทีความหวาดกลัวในวันข้างหน้าที่กำลังบั่นทอนขวัญและกำลังใจของนางซึ่งนับวันมีแต่จะมากขึ้น อาจทำให้นางไม่ยอมมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ต่อไปก็ได้ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเห็นนาง**“ก็ทรงสงสาร”** (ลก 7:13) นางอย่างจับใจ

ในสถานการณ์เช่นนี้ความสงสารของพระเยซูเจ้าจึงไม่ได้อยู่ที่บุตรชายที่ได้เสียชีวิตแล้ว แต่อยู่ที่ผู้เป็นมารดาซึ่งจะถูกทิ้งไว้ให้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง พอคิดว่าคงไม่ไกลเกินจริงมากนัก ถ้าเราจะจินตนาการต่อไปอีกว่าพระองค์อาจกำลังคิดถึงหญิงม่ายอีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งจะต้องไปฝังศพบุตรชายเพียงคนเดียวของนางเหมือนกันในอีกหนึ่งหรือสองปีข้างหน้า หญิงม่ายคนนั้นคือพระนางมารีย์ผู้ทรงเป็นพระมารดาของพระองค์เอง ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่พระองค์ทรงรู้สึกสงสารหญิงม่ายแห่งเมืองนาอินคนนี้มาก และตรัสกับนางว่า **“อย่าร้องให้ไปเลย”** (ลก 7:13) ถ้าคำพูดดังกล่าวออกมาจากปากของเพื่อนบ้านที่มาพร้อมกับนาง คงเป็นเพียงคำปลอบใจธรรมดาและไม่มี ความหมายลึกซึ้งอะไรมากนัก แต่นี่เป็นพระดำรัสที่ออกมาจากโอษฐ์ของเจ้าแห่งชีวิต ย่อมเป็นถ้อยคำที่ให้ทั้งกำลังใจและความหวังซึ่งเป็นพลังขับเคลื่อนชีวิตของนาง

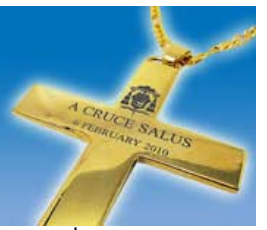
ความหวังของนางได้กลายเป็นความจริง เมื่อพระเยซูเจ้า **“ทรงแตะแครงหามศพ”** (ลก 7:14) และทรงสร้างไว้ลมหายใจที่นอนแน่นิ่งอยู่บนนั้นให้ลุกขึ้น แน่นอน สายตาทุกดวงต่างจ้องมองไปยังเขา และทุกคนต้องตกตะลึงเมื่อได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นตามพระดำรัสของพระองค์ อย่างไรก็ตาม จุดสูงสุดของเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ไม่ได้อยู่ในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงทำให้เด็กหนุ่มที่ตายแล้วกลับคืนชีพอีกครั้งหนึ่ง แต่อยู่ในช่วงเวลาที่พระองค์ **“ทรงมอบเขาให้แก่มารดา”** (ลก 7:15) บางครั้งความเมตตาสงสารอย่างเดียวถือว่าไม่เพียงพอ เราต้องพยายามทำอะไรบางอย่างตามกำลังความสามารถของเรา เพื่อช่วยให้เขาหลุดพ้นจากสภาพที่น่าสงสารนั้นด้วย

แนนอน ชาวเมืองนาอิมที่มาร่วมในพิธีฝังศพบุตรชายของหญิงม่ายในวันนั้นเป็นพยานถึงกิจการแห่งความเมตตาสงสารและความเห็นอกเห็นใจอันนี้ของพระเยซูเจ้า พวกเขา **“ต่างมีความกลัวและถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า กล่าวว่ ‘ประกาศกยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในหมู่เรา พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมประชากรของพระองค์’ ”** (ลก 7:16) ชาวเมืองเหล่านี้ให้แบบอย่างที่ดีแก่เราในการสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความเมตตากรุณาและความรักที่พระองค์ทรงมอบให้เราผ่านทางพระบุตรสุดที่รักของพระองค์อย่างไม่ขาดสายและไม่มีที่สิ้นสุด

พี่น้องที่รัก พระเยซูเจ้าทรงแสดงความเป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราด้วยการมอบชีวิตพระองค์เองเป็นสินไถ่แทนเราเพื่อเราจะได้มีชีวิตนิรันดรโดยทางพระองค์ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังทรงเชื้อเชิญเราให้รับพระกายและพระโลหิตในศีลมหาสนิทเพื่อทำให้ชีวิตฝ่ายจิตของเราเข้มแข็งขึ้นอีกด้วย ให้เราใช้ชีวิตที่

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

เหลืออยู่ของเราเป็นเสมือนบทเพลงแห่งการขอบพระคุณพระองค์ จำไว้เสมอว่าสักวันหนึ่งเราทุกคนที่อยู่
ที่นี่ต้องจากโลกนี้ไป ไม่เหมือนกรณีของบุตรชายหญิงม่ายที่เมืองนาอิม พระองค์จะไม่ทรงแตะโลงศพ
ของเราหรือบอกให้คนหามหยุด แต่พระองค์จะทรงยื่นพระหัตถ์อันทรงอำนาจของพระองค์ดึงเราขึ้น
จากบรรดาผู้ตายในวันสุดท้าย เมื่อนั้นเราจะสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระองค์ ผู้ทรงบ่อเกิดแห่งชีวิต
ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาสงสารในเมืองสวรรค์ตลอดไป **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**